

- Elrejtőzködő és szabadító Isten – együtt elmondja a teljes evangéliumot. Isten elrejtőzik, mindig titok volt. Ő a Teremtő, mi a teremtményei vagyunk. „Ha teljesen megismerhető lenne, ha vizsgálgathatnánk, nem lenne isten.” Kezdetől szeretetkapcsolatot akart fenntartani az emberrel, azt akarta, hogy bízzunk benne – teljes ismeret nélkül is.
- A bűneset után először az ember rejtőzött el. Isten utánament, megszólította. Szembesítette ez embert a bűnével, megígérte a Szabadítót (aki a kígyó fejére tapos). Az embernek ez akkor még nem kellett, de az ígélet megvolt. Ez az ígélet volt az az út, amin el lehetett indulni, hogy „meglássam” az elrejtőzött Istent – hit által.
- A másik út: megpróbálni Isten nélkül boldogulni, vagy Istenhez a magam erejéből eljutni (Bábel). Ennek a lehetetlensége látszik mindenhol: a Bibliában, a magam (rég, Isten nélküli) életében, mások életében. Nem lehet így „boldogulni”, mert nincs célja, a halál a végállomása. Ez pedig nem „boldogító”, még akkor sem, ha azt gondolják, hogy a halál után nincs semmi. De a valóság az, hogy a halál után ítélet következik...
- Ezen az „úton” ott vannak a bálványok is. Az ember teremti magának – istenpótléknak. Bíz benne, azt hiszi, hogy segíteni tud rajta. Ma is vannak ilyenek: nemcsak a Buddha-szobrok, modern bálványok is vannak. Pénz, szenvedélyek, kényelem: bármi, amiről azt hisszük, hogy anélkül nem lehet élni. De vannak helyzetek, amikor ezek nem tudnak segíteni – a halálra végképp nem adnak megoldást. És van olyan is, hogy amikor Isten valamit elvesz, kinyitja a szememet, hogy Őt keressem; hogy Ő tölthesse be nemcsak annak a valaminek a helyét, hanem mindent – tényleg az „én Uram és én Istenem” legyen.
- Az elrejtőző Isten tehát kinyitja a szememet. Ábrahámnak is kinyitotta: elhívta, kiszabadította őt a komfortos, de Isten nélküli útról. Ábrahám hitt neki, ezzel az Úr az ő Istene lett.
- Ézsaiás (és a Biblia sok helye) Izráel Istenének nevezi – mert Isten Izráellel (a néppel) kötött szövetséget. Nem „Júda Istene” – az egész Izráellel kötötte a szövetséget, és ez érvényes akkor is, ha az ország másik fele eltért tőle és fogságba került. Ebben reménység van: Isten megtartja a szövetséget, és az „elvetetteket” is visszavárja.
- Ézsaiás látja maga előtt a babiloni fogságot – vagyis azt, hogy Júda nem különb, mint (észak-)Izráel, ugyanolyan büntetést kell elszenvednie – de látja azt is, hogy onnan az Úr kiszabadítja az egész népet. Nem Círus a szabadító, ő csak Isten eszköze, aki addig nem is ismerte az Urat; akkor kezdi megismerni. „Izráel Istene”, aki a szövetséget kötötte, aki kijelentette magát – Ő a Szabadító.
- „Örök szabadulással” fognak megszabadulni (17. v.). Izráel népe sokszor „megszabadult” különböző ellenségektől, de nem szabadult meg a pogányságából: abból, hogy Isten nélkül él, nem figyel rá, bálványokat imád. Isten közben újra és újra hirdeti, mit fog tenni: Szabadítót küld, aki „bűnhődik, hogy nekünk békességünk legyen”. A fogság alatt már hirdeti az új szövetséget: „törvényemet a szívükbe írom”.
- Tehát a Szabadító, az „új szövetség”, és aki az Atyát úgy jelenti ki, hogy egy Ővele: Jézus Krisztus. Őt kérheti bárki személyesen arra, hogy szabadítsa meg – a bűneiből. Ekkor valósággal szabad lesz: tud nem vétkezni, a bálványokról, amik ott voltak az

életében, felismeri, hogy hamisak, és el tudja vetni – ezt jelenti az, hogy Isten a szívébe írta a törvényét.

- Ez „örök szabadulás”, mert „sem élet, sem halál... nem szakíthat el Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban”. Ennek a kiteljesedésére várunk: amikor szabadok leszünk a bűnös természetünktől és a kísértésektől (amik ellen most még harcolunk), és amikor az elrejtőzködő Istent látni fogjuk.

Ézs 45,5 „Én vagyok az Úr és több nincs, rajtam kívül nincs Isten! Felöveztelek téged, bár nem ismertél.”